

"Tak co?" řekl jsem.

"Sme v rejži," řekl Leneček.

"Myslíte, že nás vodbouchnou?"

"To si pište, pane Smiřický."

"Sakra," řekl jsem. Najednou to slovo znělo nepříjemně hříšně.

Řekl jsem proto radši:

"To je blbý."

Leneček neřekl nic. Jeho bledost byla už skoro průsvitná.

Skopčáci, kteří nás hlídali, stáli mlčky a netečně. Přemýšlel

jsem, jestli jim mám něco říct. Ale co? Pohlédl jsem z okna.

Dvůr byl jako vždycky, i volejbalová síť visela natažená.

Němčíci asi hráli volejbal. Bože, tak už je po všem. Tak už -

najednou jsem si vzpomněl na závěť. Hned jsem věděl, že to je ono.

Instinktivně jsem se jí přidržel. Tak závěť bude. Tak si to přečte,

Irena. Že jsem v životě nikoho nemiloval, jenom ji, a že nechci na

světě nic, jenom to, aby teď, když čte tyto řádky, věděla, že všechno,

co jsem dělal a žil, mělo význam jen proto, že jsem si to všechno

nějak spojoval s ní, že jsem žil a umřel jen pro ni a že jsem ji miloval.

A že mi bylo všechno jedno, i to, že jsem umíral, protože život

neměl smysl, když ona mě nemilovala. Slzy mi vstoupily do očí.

Viděl jsem ji, jak půjde za rakví, a pohřeb bude, pane, slavný,

protože budu hrdina, a bude to prima pocit - jenže to nebude žádný

pocit! Uvědomil jsem si, že jenom teď je to pocit, ale potom to

nebude, až bude po mně. Br. To ne. K čertu s Irenou. Závěť byla

dobrá, když jsem ji psal, ale radši ať není.

K čertu se závětí. Rači zůstat naživu bez Ireny. Ať se jde

bodnout, Irena. Nechtělo se mi umřít. Ať umře Irena místo mě.

Bude to lepší, když půjdu na funus já jí. To budou taky pocity. A to

budou pocity. Jak jsem smutný a zdrcený a ušlechtilý a opuštěný.

Sakra. Tisíckrát radši být opuštěný než vůbec nebýt. Jistě. Ale vojáci

s flintama stáli kolem mě a bylo to blbé. Vzpomněl jsem si zas na

Přemu, jestli to stihne.

Bože, dej, aby to stihnul! Bože dej, aby přišel včas! Bože,

prosím Tě, prosím Tě, Bože dej, aby Přema přišel včas!

Vtom se otevřely dveře a v nich se objevil pan doktor Šabata.

Hrdlo se mi sevřelo blahem. Hned jsem zapomněl na Přemu.

Doktor Šabata byl v černých šatech a na nose měl cvikr. Doktor

Šabata. To bylo skvělé. Okamžitě jsem se cítil v bezpečí. A já to

věděl. Samozřejmě. Nemohou nás odstřelit.

To všechno byla blbost. Věděl jsem to od začátku. Teď, když

tu je doktor Šabata, tak nás nemůžou odstřelit. Doktor Šabata se na

mě smutně podíval a řekl:

"Pane Smiřický, prosím vás, co jste dělal?"

"Ale nic, pane doktore. Byl jsem na náměstí a sebrali mě," řekl jsem nevinně. Teď už bylo zas všechno v pořádku.

"Vy jste provokoval, že ano? A víte přece, jaká je situace.

Já jsem myslel, že aspoň na vás, na studenty, se mohu spolehnout, že budete mít rozum."

"Ale já sem opravdu nic nedělal, pane doktore."

"Podívejte se, pane Smiřický. My tady vyjednáváme s velitelem o vyklizení města, aby nebyly zbytečné škody, a vy studenti nám to takhle ztěžujete."

"Pane doktore, já opravdu lituju. Já sem opravdu nechtěl - "

"No dobrá, já vám věřím. Pan Kuelpe mi slíbil, že vás propustí, ale musel jsem se mu zavázat čestným slovem, že obyvatelstvo nechá vojsko odejít v klidu a se zbraní."

Vzpomněl jsem si na Přemu. Sakra! Tak asi čestné slovo pana doktora Šabaty nebude k ničemu. Sakra. Aby už jsme byli venku.

Rychle jsem řekl:

"Děkuji vám, pane doktore."

"Nemáte zač," řekl doktor Šabata. "Ale řekněte, prosím, svým přátelům, aby nedělali nic nerozvážného. Všechno bude zorganizováno, jen trpělivost."

"Ano," řekl jsem. Z ředitelny vykoukl pan továrník Kaldoun. Kosteletčí vůdcové vyjednávali. Věděl jsem to. Já to věděl, že revoluce je v dobrých rukou. Doktor Šabata mi podal ruku. Stiskl jsem mu ji a řekl jsem:

"Děkuji vám, pane doktore."

Usmál se služebně.

"Prosím. Jsem rád, že jsem vám mohl pomoci. Pozdravujte pana otce."

"Ano, děkuji," řekl jsem.

"Na shledanou."

"Na shledanou."

Otočil jsem se. Holič Leneček se ke mně připojil. Lenečkovi nepodal ruku, doktor Šabata. Jenže Leneček o to nestál. Všiml jsem si, že už není bledý. Šli jsme rychle ke schodišti a seběhli jsme dolů k bráně. Měl jsem to za sebou, a teď jsem mohl zas začít žít. A tohle bude Ireně určitě imponovat. A třeba se bude střílet. Zase se mi najednou zachtělo střílet. Teď, když už se nebude střílet do mě u zdi, teď už se mi zase zachtělo střílet. Zuřivě se mi zachtělo střílet. Seběhl jsem se schodů před gymnázium a octl jsem se v plném slunci.